

Demirkubuz bekleme odası"nda"

Dostoyevski'nin Suç ve Ceza"sından bir film çıkartmak isteyen yönetmen, başrolü evine giren bir hırsıza veriyor. Ancak ortaya çıkan şeyin eğlenceli bir film olduğu söylenemez. Oysa Zeki Demirkubuz gibi usta bir aşçının elinden ortaya daha keyifli bir mönü çıkabilirdi.

Künye: Bekleme Odası. Yön: Zeki Demirkubuz

Oyn: Zeki Demirkubuz , Nilüfer Açıkalın ,

Serdar Orçin , Nurhayat Kavrak ,

Ufuk Bayraktar Sen: Zeki Demirkubuz

Siz bilir misiniz sevgili okurlar, bir film nasıl çekilir? Bir yönetmen, bir senaryo yazarı, bir oyuncu filme "motor" denesiye kadar nasıl ölüp ölüp dirilir? Nereden bileceksiniz ki, film mi çektiniz hayatınızda!.. Öyleyse ne yapılacak diye soranlarınız var ise ve onca gam ve kasvete yüreğiniz yetiyorsa, Zeki Demirkubuz'un Bekleme Odası'na bir kez uğramanız yeterli. Aranızda sinema filmi çekmek ya da sinema senaryosu yazmak gibi bir düşü olan var ise, öyküsü anlatılan Ahmet adlı yönetmenin bet yüzüne gözünüz iliştiği andan itibaren bütün bu isteklerinizden kesileceğinizi temin ederim. Denemesi bedava!.. Pardon, maliyeti, cebinizden çıkarmayı göze alacağınız bir sinema bileti kadar ucuz!..

Zeki Demirkubuz'un kendine has bir yönetmen olduğu konusunda herkes hemfikir. Şu ana kadar Üçüncü Sayfa, Yazgı ve İtiraf filmlerini seyrettiğimi itiraf etmek isterim. Beş filmi olan yönetmenin seyrettiğim dördüncü filmi, Bekleme Odası. Az oyuncusu, oyuncunun duygulanımının seyircideki aksi olan katarsisten (arınma) uzak durması ve "durum"ları "objektif" bir şekilde beyaz perdeye aktarıyor olması artıları. Yazgı"sı ile Altın Portakal alan; İtiraf ve Yazgı filmleri 55. Cannes Film Festivali'nde "Belirli Bir Bakış" bölümünde gösterilen Zeki Demirkubuz, Cannes Film Festivali'nde iki filmi birden gösterilen ilk yönetmen unvanının da sahibi. Demirkubuz, "Bekleme Odası'nı, Dostoyevski'nin anısına ithaf ediyor.

Bekleme Odası"nda neler var?

Öncelikle belirtmekte fayda var ki, Bekleme Odası'nın yönetmeni, senaryo yazarı, görüntü yönetmeni, yapımcısı ve başrol oyuncusu Zeki Demirkubuz. Geriye ne kaldı diyeniniz var ise hemen sıralayalım: Nilüfer Açıkalın ve Demirkubuz filmlerinin değişmezi olmaya aday Serdar Orçin'in sınırlı sorumlu

rollerinden bahsedebiliriz. Bir de, Nurhayat Kavrak ve Ufuk Bayraktar var, oyuncu kadrosunda. Klavye kullanmayı daktiloda öğrenmiş bir adamın, haşın parmak darbeleri altında inleyen bilgisayar tuşlarından gelen seslerle önce kulaklarımız, ardından da gözlerimiz aralanıyor. Bu aralanış, Ahmet adlı bir yönetmenin, Dostoyevski'nin Suç ve Ceza romanından uyarlayacağı bir senaryo metnine hazırlık aşamasındaki "münkabız" durumunu açığa vuruyor. Bu durum, üretken bir dimağın şeklen ve ruhen çektiği ıstırabın bir göstergesi adeta. Sinema filmi çekmekteki inancını yitiren, ilişkilerindeki soğukluğu ve dışa dönük gururu yüzünden etrafındaki insanları inciten yönetmen Ahmet, bol sigara motivasyonu ile başladığı her yazı girişiminden gerisin geri uzaklaşan, sancılı bir yazgının sahibidir. Bir karadelik gibi, etrafındaki insanları da kendi yazgisına dahil eden Ahmet, yazdığı senaryoya "oyuncu" ararken, apartmana hırsızlık için giren Ferit'i yakalayıp ona başrol teklif eder. Ancak, ne senaryosu, ne kadınlarla ilişkisi ne de kendi hayatı bir düzene girer Ahmet'in. Hayatın her yolu bir çıkmaz sokakla kesilirken, Ahmet, eylemsizlik ve isteksizlik atmosferinde, gururuna bir yenik bir galip, kendi senaryosunun başrolünde, bir belirsizlikten diğer belirsizliğe doğru dokunur klavyenin tuşlarına. Ancak bu kez parmak darbelerindeki haşınlik törpülenmiş, uysallaşmıştır biraz.

Ahmetnikov ya da Raskolmet ne fark eder?

Yönetmen Ahmet'in (Zeki Demirkubuz) Dostoyevski'nin Suç ve Ceza"sından hareketle bir film çekme denemesi, minimal fırça darbeleriyle soyut bir resme dönüşürken, anlamlılıktan anlamsızlık katmanına uzanan yolda, bu ünlü romanın iz düşümünde bir hayatı kendine ve çevresine reva gören ünlü bir yönetmenin sancılılarıyla yüzleşiyoruz. Aslında teknik nedenlerden ötürü değil de yönetmenin içsel sorunlarını dışa dönük kılmasından kaynaklanan bir sorunlar yumağında, girdiğimiz "Bekleme Odası"ndan çıkış kapısını aralayamıyoruz bir türlü. Bu çıkış kapısının bir türlü aralanamamasına, elbette ki yönetmen Zeki Demirkubuz'un tarzı deyip geçebiliriz. Geçemeyip, Bekleme Odası'nın yönetmenin kayb olduğu bir düzlemde peşinden giden izleyicinin de kayb olduğunu; aile arasında, dost meclisinde "bak bu filmin yönetmeni, senaryo yazarı, yapımcısı" benim" türünden bir kurguyla gösterime girebileceğini ancak izleyici açısından sakıncalı durumlar oluşturabileceğini de söyleyebiliriz. Umarız, Ahmetnikov ya da Raskolmet türünden nev zuhur bir kahramanın aslında başlamamış ve aslında hiç de tamamlanmayacak hayat öyküsünü dumura uğratmış olmayız.

Bekleme Odası, Zeki Demirkubuz'un minimal bir yaklaşımla beyaz perdeye yansıttığı filmlerinden bir tanesi. Ancak tarfin tuzu kaçmış ve acılaştırılmış. Elbette ki usta bir aşçının elinden daha keyifli bir mönü çıkabilirdi ortaya. Çıkmamış!..

Peki usta "suç"umuz neydi de bu "ceza"yı reva gördün bizlere!..

Sessizlik"

2004-03-01

Yazar:

